

MITEN PÄÄSEMME SAIRAUKSISTA?

Pekka Ervastin esitelmä 21.11.1926

„Miten päästä sairauksista?“ – semmoinen on tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi ilmoitettu. Ja semmoinen kysymys on itse asiassa sangen merkillinen ja jännittävä, sillä mikä meitä ihmisiä tässä elämässä maan päällä on lähempänä kuin juuri tuo kysymys, miten päästä sairauksista. Sairaudet ahdistavat meitä kaikkia, voimme sanoa, harvoin on ihmisiä, jotka ovat saaneet elää terveenä koko ikänsä. Useampia meistä vaivaa toinen tai toinen sairaus, suuri kärsimys, joka vuosikausia on voinut kalvaa. Sentähden me asetamme mielellämme sekä itsellemme että toisille tuon kysymyksen; miten päästä sairauksista ja vaivoista, mitä antaisinkaan, jos saisin terveen ruumiin?

Näin voimme ajatella, ja luonnollisista syistä. Myös tiedämme, että aina on esiintynyt ihmisiä, jotka ovat sanoneet keksineensä jonkun keinon, joka parantaa kaikkia sairauksia, keinon, jolla he tahtovat pelastaa koko maailman. Meidänkin aikanamme on tuommoisia keinoja ollut, vuosikymmeniä jo on niitä tunnettu ajatuksen ja sielunvoimien parantamisen nimellä. Amerikasta päin ovat ihmiset vuosikymmeniä selittäneet, että ajatuksella voi ihminen parantaa itsensä, suggestion voimalla. Ja kun kerran jokin tuommoinen sana on levinnyt ihmisten kesken, on sen levenemisen syynä aina ollut totuus, semmoisia tosiseikkoja, jotka ovat tukeneet tuota sanaa; on ollut ihmisiä, jotka ovat parantuneet, ja he ovat olleet eläviä esimerkkejä siitä, että toinen tai toinen keino on tepsinyt. Mutta kuitenkin olemme nähneet, ettei mikään sana ole levinnyt niin, että olisi kaikkia ihmisiä voitu parantaa. Siinä täytyy olla jokin syy, ettei ajatuksella parantaminen ole saattanut joka tapauksessa auttaa. Ja se, ettei se aina ole auttanut, sentähden semmoinen keino ei ole saattanut niin laajalle levitä, että kaikki ihmiset olisivat voineet

parantua. Ja niin on meidän aina myönnettävä ja tehtävä se johtopäätös, että mikä ihmeellinen syy mahtaa olla siinä, että sairaudet ovat niin itsepintaisia meillä; vaikka kuinka koettaisimme sekä lääkkeillä että muilla keinoin, emme pääse niistä. Uusia ihmisiä syntyy, ja heitä alkaa taas vaivata samat sairaudet.

Tämän johdosta täytyy meidän ajatella, että sairauksien takana täytyy olla jokin salaperäinen voima. Mitä ihmettä on tässä ihmiskunnassa, että me kaikki olemme niin raihnaisia? Ja kun tällä tavalla kysymme, silloin asia asettuu meille jo toiseen valoon.

Kun nyt tänä päivänä olen ilmoittanut esitelmän aiheeksi „miten päästä sairauksista?“, voisi moni luulla, että minä voisin ilmoittaa yleispätevän keinon, jolla päästään sairauksista. Mahdollisesti voisin semmoisen keinon ilmoittaa, mutta en kuitenkaan voisi mennä sanomaan – se olisi minusta taikauskkoa – : „sen keinon avulla voimme parantua kaikista sairauksista ja pelastaa koko ihmiskunnan“. Jos semmoista väittäisin, silloin puhuisin ja lupaisin semmoista, jota ei ihminen voi täyttää. Kun olen ottanut ajatellakseni tuota kysymystä, olen ennen kaikkea ajatellut niitä syitä, jotka aiheuttavat sairauksia. Ja sehän on meille melkein logillisesti selvää, että jos tietäisimme syyt sairauksiin, silloin voisimme syyt poistamalla myös päästä sairauksista. Ja kun tutkimme asiaa siltä kannalta, silloin tulemme siihen johtopäätökseen, että kun tahdomme niitä syitä poistamalla sairauksia parantaa, silloin emme saata asettaa mitään ennakkomääräyksiä ajan suhteen, jonka sisällä sairauksista on päästävä. Siinä ihmiskunta ja yksityinen ihminen hyvin pian erehtyy ja joutuu pettymyksiin, jos hän ajattelee, että äkkiä ja ikuisiksi ajoiksi pitäisi päästä sairauksista ja raihnauksista, sillä itse asiassa sairauksista pääseminen on suuri ja pitkälinen työ, se on niinkuin kulkisimme jotain tietä, ja jollemme kulje tietä terveyttä kohti, joka vie pois sairauksista, emme niistä pääse. Ja sen uskon minä ja sen uskoo joka ihminen, että voi päästä

sairauksista, sillä mitä varten muuten tahtoisimme tulla terveeksi. Meillä on sisässämme vaisto siitä, että ihmisen luonnollinen tila on terveys, siksi kysymyksemme on muodostunut semmoiseksi, miten päästä sairauksista.

Me tiedämme, että pitkin ihmiskunnan historiaa ovat kaikki ns. uskovaiset ihmiset asettaneet sairaudet yhteen jonkun muun asian kanssa. He ovat kaikki ajatelleet sisässään näin: „sairaus on minulla kuin rangaistuksena siitä, että en ole osannut tai tahtonut oikein noudattaa elämän lakeja, Jumalan tahtoa“. Ja tässä ei ole kysymyksessä silloin ainoastaan jonkun oma personallinen minä, vaan koko ihmiskunta. Koko ihmiskunta on ollut kykenemätön noudattamaan Jumalan tahtoa, koko ihmiskunta on aikojen aamulla jo langennut syntiin, ja tästä syntiinlankeemuksesta on seurannut kaikki sairaudet. Uskonnolliset ihmiset ovat tällä tavalla asettaneet yhteen sairaudet ja syntiinlankeemukset, ihmisen ruumiilliset sairaudet ja hänen sielullisen puutteellisuutensa. Ja tottahan on, että ihmisellä on siitäkin jonkinlainen vaisto ja kokemus, sillä mehän näemme kylläkin, että jos jokin ihminen oikein hengessään ja sielussaan puhdistuu, jos hän, kuten uskonnollisella kielellä sanotaan, syntyy sisäisesti uudesti, pääsee sopusointuiseen yhteyteen Jumalan kanssa, sisäiseen rauhaan, silloin hänen sairautensakin ehkä kokonaan poistuu, hän tulee terveeksi ihmiseksi. Meillä on sellaisia tapauksia, jolloin henkinen uudestisyntyminen on muuttanut ihmisen terveeksi. Mutta samalla on toinenkin huomio, semmoinen, että ihminen voi syntyä uudesti, hän voi päästä sisäiseen harmoniaan Jumalan kanssa, mutta hän yhä on sairas, yhä pysyy ruumiillisessa heikkoudessaan. Mitä silloin hänelle tapahtuu? Se, että hän tyytyy sairauteensa, hän ei sitä kiroa, ei ole siitä pahoillaan. Hän sanoo itselleen: „Isä Jumala tahtoo, että olen näin sairas“, ja sillä hän lohduttaa itseään. Henkisesti uudestisyntynyt ei ole tyytymätön, vaan iloinen joka kohdassa, hän alistuu ja tyytyy, hän sanoo: „Jos Jumalan tahto on, että olen sairas, olen sitä niin mielelläni“.

Tämä on toinen puoli siitä uskonnollisesta vaistosta, joka sanoo meissä: „kun pääsemme sisäiseen rauhaan, silloin pääsemme ruumiilliseen terveyteen. Siinä muodossa se ei aina pidä paikkaansa, mutta jonkinlaiseen sisäiseen tasapainoon pääsemme. Tämän osoittaa ihmisille kokemus. Mutta hyvin monet ihmiset, jotka pitävät itseään uskovaisina, uudestisyntyneinä, eivät ole päässeet sairauksistaan, eivätkä osaa ottaa niitä ilomielin vastaan, vaan aina vähän napisevat. Niin ollen meidän kysymyksemme ei ole tullut täysin ratkaistuksi.

Mutta sitten on olemassa toinen kanta, lääketieteellinen, joka on käytännöllisesti katsoen hieman materialistinen. Se sanoo; ihmisen ruumiista kaikki riippuu. Tietysti materialistit myöntävät, että ihmisellä on sieluelämä, hänellä on kyllä ajatusta, tunnetta ja tahtoa, mutta he lisäävät: ihmisen sielullisuus on kokonaan riippuvainen hänen ruumiistaan. Siis jos materialistin kanssa puhuu esim. synnistä ja pahasta, niin hän vastaa: „Se riippuu ihmisen ruumiista; minkälainen hänen organisminsa on, semmoinen on hänen sielunsa. Jos ihminen on ruumiillisesti sairas, silloin on luonnollista, että hän on puutteellinen sielullisesti, hän tekee syntiä, niinkuin uskovaitset ihmiset sanovat; me emme tahdo sanoa sitä synniksi, vaan ihminen on silloin sielullisesti puutteellinen. Jos ihminen saadaan terveeksi ruumiillisesti, silloin hän sielullisesti myös muuttuu.“

Näin sanovat materialistit. Ja kun puolueettomasti, totuutta etsien katsomme ihmiskuntaa, niin meidän täytyy myöntää, että tässä näkökannassa on kovasti paljon perää, sillä melkein aina semmoiset ihmiset, joilla on rikollisia taipumuksia, vetovoima syntiin, ovat ruumiillisesti vajavaisia, puutteellisia. Voidaan vaikka huomata suorastaan luustossa vikaa, ehkä röntgensäteellä tutkimalla huomataan, että selkänikamissa on jotain epämuodostumia, ja silloin on kovin lähellä, että sellainen ihminen on syntinen ja paha, kuten uskonnolliset ihmiset sanovat. Tai myös voi ihmisen aivoissa jokin kohta olla liian painunut tai

ahdas, niin silloin hänen sielunsa on jossakin suhteessa vajavainen, hän voi tulla vaikka mielipuoleksi.

Tästä huomauttavat aina materialistit. Ja meidän täytyy myöntää, että lääketiede on suuressa määrin ollut materialistinen. Ja tietysti lääkäri, joka on vakuuttunut, että ruumiista kaikki riippuu, voi olla mitä erinomaisin ihminen; hän koettaa saada sairaan organismin hyvään kuntoon tietäen, että sairas silloin sielullisestikin paranee. Näin on tuo lääkäri ihmisystävä. Ja jos meidän hermomme ovat epäkunnossa, silloin olemme ärtyisiä, teemme suorastaan syntiä. Nyt on tullut tavaksi, että kun ihminen on ärtyisä, sanoo hän olevansa hermostunut, häntä ei saa häiritä. Ennen ei niin puhuttu, vaan sanottiin, että ihminen on ilkeä. Nykyään puhutaan hermostuneisuudesta, ja jos hermot ovat huonossa kunnossa, olemme ärtyisiä, ja jos vatsa on huonossa kunnossa, olemme suorastaan pessimistejä. Ihminen on silloin sielullisesti kuin lakastunut kukka. Jos kysymme uskonnolliselta ihmiseltä, hän sanoo: „ei sinulla ole mitään oikeutta olla pahalla päällä, muista, että Jumala on hyvä, koko olemassaolo on hyvä, sinulle voi tulla iankaikkinen elämä“. Ja toinen voi tuntea sisässään: jos minulla olisi ruoansulatus hyvässä kunnossa, voisin olla iloinen. Mutta uskovainen ihminen sanoo, että ihminen tekee syntiä, jos hän on pahalla tuulella. Ei syntiä ole ainoastaan se, että tekee rikoksen, jokainen uskovainen, viisas ihminen tietää, että synti asuu myös ihmisen mielialoissa, juuri ennen kaikkea hänen sielullisessa elämässään. Jos emme sielullisesti ole tasapainossa, iloisia ja onnellisia, niin koko ajan meidän sielumme tekee syntiä; vaikkei se niin paljon tulisi ilmi meidän ulkonaisissa toimissamme, niin sisäisesti olemme syntisiä. Ihminen on syntinen sentähden, että hän sielullisesti on huonossa, heikossa tilassa. Sielullisesti hänen tahtonsa ei ole puhdas ja kirkas, hänen ajatuksensa ei aina etsi ja ajattele jumalallisia asioita, sielullisesti hänen tunteensa ei ole aina kiitosta ja ylistystä Jumalalle, vaan sielullisesti hänen tahtonsa on itsekäs, voi ajatella omaa persoonallisuuttaan, sielullisesti hänen ajatuksensa voi olla

syntinen, hänen tahtonsa voi olla täynnä vihaa ja katkeruutta. Ja tämä se tekee, että viisaat ja uskovaiset ihmiset sanovat: „sinun sielusi on syntinen, koko sinun olemuksesi on vajonnut syntiin. Vaikket niin paljon tekisi huonoja tekoja, niin sinä olet syntinen sentähden, ettet loista“.

Meidän on siis pidettävä mielessämme nämä seikat, että uskovaisten ja materialistien mielestä on jotain yhteyttä olemassa sairauksien ja synnin välillä, jolloin uskovaiset sanovat, että sairaus on kuin rangaistus ihmiselle, että hän on huono ja syntinen, ja materialistit tai ruumiin tuntijat sanovat, että sairaus on itse asiassa epänormaalin tila ruumiissa, ja syntyisyys ja pahuus johtuu siitä. Vaikka mihin suhteeseen asetamme näitä asioita toisiinsa verrattuina, niin tunnustettava on, että ne ovat rinnakkaisilmiöitä. Ja niin ollen meidän täytyy kysyä uudelta kannalta, mikä on sairaus, mistä se johtuu ja miten voi siitä päästä. Mikä on oikeassa näistä näkökannoista, materialistinen vai uskonnollinen? Johtuuko sairaus synnistä vai synti sairaudesta?

Kun tämän kysymyksen teemme, silloin voimme aivan kuin alustavasti sanoa: jos otamme pois vielä tuon sanan „johtuu“, niin myönnämme, että sairaus ja synti kulkevat käsi kädessä. Mutta kun tarkemmin vielä tutkimme asioita, teemme toisenlaisiakin huomioita. Mehän olemme täällä semmoisia ihmisiä, totuuden etsijöitä, jotka olemme sitä mieltä, että ihminen ei ole tällainen ruumiillinen koneisto ainoastaan. Myös on väärin kuvata ihmistä sanomalla: ihminen on ruumiillinen koneisto, mutta hänellä on sielu. Me sanomme: ihminen on sielu, jolla on ruumis. Ihminen on itsessään henkiolento. Tämä meidän kantamme on toinen kuin materialistinen tai teologinen. Tavallaan voimme sanoa: ihminen asuu ruumiissa, hän käyttää ruumista jonkinlaisena välikappaleena asuessaan tässä näkyväisessä maailmassa; henkiolentona asuu hän toisessa maailmassa, mutta on pukeutunut tällaiseen ruumiiseen ollakseen mukana tässä maailmassa. Ja jos pidämme kiinni tuommoisesta vertauksesta:

olemme pukeutuneet tämmöiseen fyysilliseen ruumiiseen, vaikka itse olemme henkiolentoja, tämä on meille kuin talo, jossa asumme – niin silloin me myös heti näemme: kun me olemme henkiolentoja, niin se ruumis, mihin olemme pukeutuneet, se talo, missä asumme, sen pitää olla meidän omaa itseämme, sen ei pidä olla ristiriidassa millään tavalla meidän itsemme kanssa henkiolentoina. Jos se on talo, missä asumme, niin tämä talo ei saa olla ikävä majatalo, jossa on kosteat, vetoisat huoneet, missä kukaan ei viitsi lämmittää, missä ei ole huonekaluja kunnollisesti, mihin juuri juoksee saadakseen suojaa, kun ulkona on rajuilma, mutta missä ei viihdy. Mitä me siis kaipaamme ruumiilta? Tuon meidän talomme pitäisi olla meille kuin lämmin koti, jossa viihdymme, siinä pitää olla hyvin varustetut seinät ja ikkunat, sen pitää olla viihtyisä koti. Sentähden ihminen tuntee itsensä hieman vieraaksi omassa ruumiissaan, jos siinä on jokin paikka huonossa kunnossa. Jos hänen kätensä ja jalkansa ovat reumaattisia, ettei hän voi liikkua, ei nostaa mitään ilman että hän tuntisi kuin veitsellä viilletävän, niin hän tuntee itsensä sairaaksi. Ja silloin hän ymmärtää, että sairaus on jotain disharmoniaa, puutteellisuutta, sairaus ei ole sopusointuisuutta ihmisen itsensä ja hänen ruumiinsa välillä. Nyt meidän suhteemme ruumiiseen on hyvin monistinen; meidän ei pidä asettua ulkopuolelle ruumista ja ajatella sitä majataloksi, sillä missään majatalossa emme voi olla niin kiinni kasvaneita kuin ruumiissa. Tämä meidän ruumiillinen olemuksemme ei vastaa meidän sisäistä näkemystämme ja ihannettamme, jos se on sairas, huonossa kunnossa, jos sillä on merkillisiä, sairaalloisia taipumuksia. Ihminen, jolla on joki pahe, esim. taipumus juoppouteen, hän kyllä myöntää selvänä hetkenä itselleen, että se on koko lailla luonnotonta ja ikävää, mutta kun tulee kiusaus, hän lankeaa. Ja lopulta, jos hänestä tulee juoppo, hän sanoo itselleen: „näin pitää olla, ei ole muuta arvoa elämässä“. Hän on kuin uppoutunut siihen paheeseen, koko olemassaolo on ikävää, mikäli se ei palvele tuota janoa. Hän tahtoo unohtaa itsensä, koko olemassaolon. Ja hän tuntee, että hän

voi sen tehdä, jos hän oikein saa juoda, silloin on kuin avartuisi hänelle parempi maailma. Mutta ihminen on silloin jo paatunut. Mutta ennenkin hän on päässyt niin pitkälle, hän tuntee, että tämä on luonnotonta, hän myöntää sen paheeksi itselleen, mutta ei tiedä, kuinka siitä päästä. Silloin tietysti semmoiset lääkärit ja ihmiset, jotka tutkivat häntä vain ruumiillisesti, voivat sanoa: „Sinussa on semmoisen ja semmoinen ruumiillinen vika, anna minä parannan sinut. Tämä juoppous näkyy riippuvan pienestä viasta organismissa, jokin pieni nikama on vinossa jne.“ Jos meidän lääkärimme voisivat suoristaa tuon nikaman, silloin he voisivat tehdä palveluksen tuolle ihmiselle ja päästää hänet himosta.

Mutta me, jotka tahdomme tietää sairauksien syitä, kysymme silloin: „Minkätähden minulla on semmoinen nikama ruumiissani, että minulla on tämä sairaus?“ Me emme tyydy siihen, että meillä on sairaus ruumiissamme, vaan me tahdomme myös tietää, minkätähden meillä on semmoinen ruumis, minkätähden ei kaikilla ihmisillä ole samoja paheita, minkätähden toinen on melkein ilman paheita, melkein vapaa kaikesta synnistä tai ruumiillisesti hyvin terve. Minä tunsin erään ihmisen, joka eli yli 80 vuotta. Hän kertoi minulle: „En ole ikinä ollut sairas, vaan aina terve“. Sanoin: „Kuinka se on mahdollista, eikö teillä ole ollut päänsärkyä tai hammaskipua?“ „Ei“. Ei hänellä tietysti 80-vuotiaana enää ollut kaikkia hampaita jällellä, mutta ne olivat pudonneet pois ilman kipuja. Mitään lääkäriä ei hän koskaan ollut käyttänyt.

Kun meillä on tuommoinen esimerkki, voimme kysyä: mikä oli siihen syynä, oliko tuo ihminen erikoisesti synnitön olento, oliko hän todistus siitä, että sairaus ja syntyisyys ovat yhdessä? Ei suinkaan, hän oli tavallinen ihminen, ei hän ollut mikään yliluonnollinen ihminen, kovasti hyvä ja erinomainen ihminen tavallaan, mutta hän itse kertoi ettei hän elämässään mitään erikoista askeesia ollut harjoittanut, vaan oli syönyt ja juonut mitä tahansa. Siis ei pidä oikeastaan paikkaansa tuo, että sairaus ja

syntisyys käyvät käsi kädessä. Mutta mistä sitten johtuu joissakin tapauksissa semmoinen terveys, kuin tämän ihmisen?

Jos katsomme kaupunkilaiselämää ja vertaamme sitä maalaiselämään, niin ennen oli se huomio, että kaupunkilaisväestö oli raihnaisempaa kuin maalaisväestö. Sanottiin: luonnollisissa oloissa ihmiset pysyvät terveempinä ja maalla ihmiset eivät tee niin paljon syntiä. Tultiin siihen, että kun saisimme elämän luonnollisemmalle kannalle, silloin pääsisimme synnistä ja tulisimme terveemmiksi. Mutta kun nyt taas huomaamme, että ihmiset maallakin voivat olla täynnä syntiä ja rikollisuutta, ei siis näy olevan mitään eroa ihmisten ja ihmisten välillä, elivät he toisissa tai toisissa olosuhteissa. Mistä tämä siis seuraa?

Kun ajattelemme, että olemme henkiolentoja, sieluja, niin mitä siitä seuraa? Siitä ajatuksesta seuraa, että olemme olleet olemassa ennen syntymää ja että myös jäämme olemaan ruumiillisen kuoleman jälkeen. Mitä henkimaailman jäseniä me olisimme, jos nyt olemme ainoastaan tässä ruumiissa? Me olemme olleet ennen syntymistä ja jäämme olemaan, kun siirrymme täältä pois. Se, että olemme henkiolentoja, sisältää sen, että olemme kuolemattomia olentoja. Ja minkätähden olemme tänne syntyneet? Tämähkö kerran täällä elääksemme ja nähdäksemme, että lapsena olemme verrattain puhtaita ja hyviä, sitten lankeamme pahaan ja syntiin, taudit ja kärsimykset tulevat? Olemmeko siitä mitään hyötyneet ja oppineet? Ainakin kovin vähän. Me voimme ymmärtää, että kirkon, kun se uskoi näin, täytyi turvautua erikoiseen taikapelastukseen: tästä elämästä riippuu, saatoiko aina olla Jumalan luona; kun uskot, niin pelastut. Ajattelevina ihmisinä meidän täytyy semmoiselle kohauttaa olkapäitä ja kysyä: mitä varten olemme täällä, minkätähden olemme syntyneet tämmöiseen raihnaiseen ruumiiseen? Ja silloin, jos meillä on kokemusta tai jos tahdomme kuulla niitä ihmisiä, joilla on kokemusta, saamme tietää: henkiolentoina, kuolemattomina olentoina me olemme jälleensyntyviä olentoja ja

me synnymme tänne uudestaan ja uudestaan. Ja mitä varten? Sitä varten, että täällä käymme koulua, täällä opimme, viisastumme, täällä taistelemme ja voitamme. Me synnymme tänne juuri sitä varten, että meidän tehtävämme ihmisinä, järkevinä, ajattelevina olentoina, on voittaa luonnonvoimia, on voittaa meidän alapuoilellamme olevat luonnonvaltakunnat, eläin-, kasvi- ja kivikunta ja mitä näkymättömässä maailmassa on jällellä meidän kehityksestämme. Me olemme ihmisiä juuri sitä varten, että meidän täytyy voittaa koko tämä luonto. Ja mitä luonto on? Se on summa meitä. Ilmennyt maailma on voimien maailma, ja henkiolentoina meidän tehtävämme on tulla tuon maailman herraksi. Me samme tämmöisen ruumiin sitä varten, että juuri tämä ruumis on kokoomus luonnonvoimia, ja tämän ruumiin kaikki voimat meidän täytyy saada käsiimme, meidän täytyy voittaa tämä ruumis ja kaikki ne voimat. Sitä varten me tulemme tänne, että nuo kaikki luonnonvoimat, joista meidän ruumiimme on kuin mikrokosmos, saisivat tulla meidän palvelijoiksemme. Sentähden voimme sanoa: me synnymme tänne sitä varten, että loisimme itsellemme ruumiin, joka vastaa täydellisesti meidän henkiolemustamme, sitä varten olemme tässä maailmassa, että loisimme jotain, loisimme itsellemme iankaikkisen ruumiin, kuolemattoman ruumiin. Ja semmoisessa iankaikkisessa, kuolemattomassa ruumiissa ei voi olla mitään sairautta, heikkoutta, raihnaisuutta. Me synnymme tänne uudestaan ja uudestaan, jotta oppisimme, mitä kaikkea kuuluu semmoiseen ruumiiseen. Sentähden koulu, jossa käymme täällä, on erittäin merkillinen.

Itse asiassa voimme sanoa: uskonnolliset ihmiset ovat oikeassa, sairaus kyllä kulkee käsikädessä synnin kanssa, ja synti on sielullinen ilmiö takana. Mutta mikä synti on? Ei synti ole paha tahto. Tämä sana „synti“ on väärin käännetty. Ei hamartia merkitse syntiä niin paljon kuin seurausta. Meidät asetetaan ruumiiseen, maailmaan, jossa samme kaikenlaisia voimia käsiimme, me tietysti erehdymme, kun emme osaa niitä käyttää.

Jo aikojen aamuna, kun henkiolentoina ruumistuimme, me tietysti erehdyimme, lankesimme syntiin. Miten muuten oppisimme, jollemme erehtyisi, miten viisastuisimme, ellemme olisi ensin tyhmiä, miten tulisimme hyviksi, ellemme olisi ensin pahoja? Ja luonto, elämä, on niin järjestänyt, että kun me erehdymme, emme osaa käyttää luonnonvoimia oikein, silloin se itse kasvattaa meitä. Ja sentähden, että olemme jälleensyntyviä olentoja, tämä kasvatus ei rajoitu yhteen elämään, vaan heijastuu elämästä toiseen. Sentähden synnymme ruumiiseen, joka on erilaisilla synnynnäisillä sairausmahdollisuuksilla varustettu. Me otamme ihmiskunnan suureen, alkuperäiseen syntitaakkaan osaa; alussa me saatoimme tehdä hyvin paljon raakoja, verisiä ja väkivaltaisia tekoja, ja meidän syntiinlakeemuksemme oli silloin aivan yhteinen. Sen seurauksia vielä kannamme. Me olemme paljon verta vuodattaneet, sentähden se painaa vielä meitä, sentähden meillä on mahdollisuuksia sairauksiin ja raihnaisuuksiin. Meillä on yhteinen taakka, risti, kannettavana.

Jos siis kysymme aivan käytännöllisesti, miten pääsemme sairauksista, niin yleinen patenttilääke on kyllä: siten, että henkiolentoina kasvatamme itseämme täydellisiksi. Ei ole mitään muuta ikuista keinoa. Kyllä te voitte suggeroida itsenne terveeksi sairaudesta, mutta ette pääse sairauksista, jollette pääse niiden syistä, ja niiden syyt ovat meidän pahuudessamme, tietämättömyydessämme, itsekkyydessämme. Sitten me kyllä pääsemme sairauksista, kun vapaudumme itsekkyydestä. Semmoinen ihminen, jota nimitämme mestariksi, ei ole sairas. Jeesuksesta Kristuksesta sanotaan: Hän pukeutui orjan muotoon, hän otti ruumiin, joka oli altis sairauksille, mutta hän ei ollut sairas, ei sairaus voinut häntä lähestyä, kun hän itse oli paljasta terveyttä, puhtautta, pyhyyttä ja totuutta. Kuinka mikään disharmonia olisi voinut häntä lähestyä. Kun hän kosketti sairaisiin ihmisiin, niin ne paranivat. Vaimo, joka oli vuosikymmeniä sairaustanut, tuli terveeksi sentähden, että itse terveyden ruumistuma oli keskellä.

Semmoinen terveys, kuin sillä minun ystävälläni oli, voi johtua karmallisista syistä, edellisestä ruumistumasta. Hän oli ruumiillisesti niin paljon kärsinyt, niin suurta persoonallista ristiä kantanut edellisessä ruumistumassa, että oli aivan kuin välttämätöntä hänen karmassaan saada levätä. On muutamia ihmisiä, jotka ovat niin terveitä, ja kun on tutkittu syitä, on huomattu, että he ovat niin kauheasti kärsineet edellisessä ruumistumassa, että Jumalan enkelit, rakkaus, joka ihmiskuntaa johtaa, katsoo välttämättömäksi antaa semmoisille ihmisieluille ruumiin ilman vaivoja. Se on hyvin harvinaista, sillä perintönä kulkee sairas ruumis. Sentähden on täytynyt saada apua henkimaailman puolelta voidakseen saada semmoisen ruumiin, johon ei sairaus tepsii. Kuinka semmoinen ihminen saisi olla suunnattomasti kiitollinen! Niin kauan kuin meillä on terveys, käyttäkäämme sitä aikaa hyväksemme, puhdistakaamme, kasvattakaamme itseämme, sillä voihan tulla sairaus, joka tekee mahdottomaksi tehdä työtä. Silloin kun olemme sairaat, silloin on vaikeaa kasvattaa itseään. Terveinä älkäämme unohtako elämän suurta ja ihmeellistä lahjaa, vaan koettakaamme kasvattaa itseämme kaikessa hyvyudessa ja totuudessa, silloin käytämme aikamme oikein. Mitä se on, jos silloin, kun sota syttyy, huudamme: rauha pitäisi olla maailmassa – kyllä jokainen ymmärtää huutaa, kun ampumaan ruvetaan: älkäämpuko! Mutta ei rauha sillä tavalla tule, vaan niin, että valmistamme sitä rauhaa rauhan aikana, teemme työtä nyt rauhan puolesta. Yht'äkkiä tulee sota, joka tekee mahdottomaksi tehdä työtä rauhan puolesta. Sentähden käyttäkäämme aikamme oikein, hyvin. Niin kauan kuin olemme terveet, tehkäämme henkistä työtä, kasvattakaamme itseämme.

Ihmeellistä on, kun vähän tutkimme korrespondenssilakien mukaan ihmisten sairauksia, sillä silloin näemme, mistä minkinlaiset sairaudet johtuvat. Me näemme elämässä niin paljon keuhkotautia, ja kun tutkimme sitä, huomaamme, että se johtuu siitä, että meidän ihmiskuntamme kasvaa hyvin paljon

ahdasmielisyydessä. Keuhkotauti on juuri sitä, että hengittäminen tulee lopulta mahdottomaksi. Hengitys on vertauskuva henkisestä elämästä, jonka pitää olla vapaa, täynnä rakkautta ja ymmärtämistä. Jos me tulemme suvaitsemattomiksi, ahdasmielisiksi, silloin valmistamme itsellemme jotain tulevaa ruumistumista varten keuhkotautia. Katsokaamme, miten jokin toinen ominaisuus vaikuttaa. Näemme ihmisen, joka on kovin ylpeä, arka arvostaan, turhamaisen herkkä ja ärtyisä, kun on oma arvo kysymyksessä, ylpeä ja silloin samalla ehkä liian kaino, joka juuri on peitettyä ylpeyttä ja omanarvontuntoa. Ei saa olla liian arka eikä liian häikäilemätön. Ja mitä siitä? Ihminen, joka on liian ylpeä, hän vaikuttaa omaan selkärankaansa, luustoonsa, niin että se kovenee, ja seuraavassa ruumistuksessa hän voi syntyä kaikenlaisilla vioilla luustossa ja selkärangassa. Minä tiedän tapauksen: oli lapsi, joka oli erikoisesti omanarvontuntoinen, kättyisä, mutta samalla myös hyvin kaino, mutta hirmuisen ylpeä. Kun katsoin häntä ja tutkin, huomasin, että hänellä oli vika selkärangassa. Hän oppi sitten voittamaan itsensä, oman ylpeytensä, ja vaikka hänen selkärankansa ei fyysillisesti muuttunut, hän itse oli toinen, eikä tiennyt mistään kivusta, vaikka lapsena oli selkärangastaan kipeä.

Näitä tällaisia esimerkkejä ei ilman muuta kuka tahansa voi huomata, mutta pankaa merkille, että voitte korrespondensseja huomata itsessänne ja muissa. Voitte ainakin tietää sen, että tuommoinen ruumiillinen vamma on johtunut jostakin sielullisesta puutteellisuudesta edellisessä ruumistuksessa. Esim. meidän päämme, aivomme, pääkallomme, yläpuoli päästä ja silmämme ovat tekemisissä totuudenrakkauden ja sen kyvyn kanssa, että katsoo tosiasioita, elämän todellisuuksia silmiin. Me emme voi saada oikein hyviä aivoja ja silmiä, jos pelkäämme totuutta, jos emme uskalla katsoa totuutta silmiin, jos emme aina tahdo nähdä tosiseikkoja. Kyllä me saamme kantaa silmlaseja, jos tahdomme nähdä fantasioja. Älkäämme pelätkö tosiseikkoja ja totuutta, jos tahdomme, että meillä on hyvät silmät

ja aivot. Jos tahdomme hyvän nenän, silloin meidän täytyy oppia tekemään ero totuuden ja valheen välillä, saavuttaa oikea eroittamiskyky, että huomaamme, mitä elämässä on arvokasta ja ikuista. Mitä enemmän me siinä kehitymme, sitä enemmän se aisti, joka käyttää meidän nenäämme, hienostuu, jotta voimme ikäänkuin haistaa, missä on totta ja missä valhetta. – Eräs suuri tietäjä, joka näistä paljon puhui, oli Svedenborg. Ja me voimme kyllä löytää paljon korrespondensseja siitä.